

Arrest

nr. 249 389 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché S. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 19 februari 2020 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 maart 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 maart 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 10 juli 2020 gehoord.

1.3. Op 1 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 oktober 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1984 in Puerto Ordaz (Bolívar) geboren te zijn. In 2014 ging u in een hoeve op het platteland wonen in La Moreita, op zo'n 20 minuten rijden van de stad San Carlos (Cojedes). U woonde er finaal met uw man, jullie kinderen en uw ouders. Jullie leefden er van de landbouw.

Voor u naar La Moreita verhuisde, kende u geen problemen. In La Moreita werd u een van de verantwoordelijken van de voedselbedelingsorganisatie CLAP. U werd verkozen door de gemeenschap. U deed dat bijna twee jaar, tussen 2016 en 2018. Als chef van de gemeenschap stond mevrouw F.(...) C.(...) boven u. Toen u haar aansprak op corrupte praktijken reageerde zij door jullie zak eten een maand niet te geven. Zo geraakten jullie in conflict. F.(...) begon jullie het leven moeilijk te maken en jullie verschillende zaken te ontzeggen. Jullie werden als opposanten gezien en werden gediscrimineerd. Van Agropatria kregen jullie geen zaad en krediet. Uw kind werd gepest en kreeg geen schooluniform.

F.(...) zette jullie ook onder druk om te stemmen. Als jullie dat niet zouden doen zouden jullie allerlei sociale voordelen kwijt geraken. Jullie gingen stemmen, maar stemden blanco. F.(...) zorgde er ook voor dat u uit uw functie bij CLAP ontheven werd. Soms lag er een dood dier voor mijn deur, jullie koeien werden gestolen of jullie hek werd geopend zodat de dieren wegliepen. Ook een waterpomp werd gestolen. In 2019 werd F.(...) uit de gemeenschap, uit CLAP, gezet.

In januari 2017, toen uw dochtertje 5 maanden was werden haar oorbellen gestolen door een man die een revolver tegen haar hoofdje plaatste. Dat gebeurde op de bus.

Op 4 januari 2020 werd u via WhatsApp opgelicht. Iemand deed zich voor als uw vriendin en wilde u dollars verkopen. U deed een transfer in bolívar ter waarde van 170 dollar. Het bleek om een oplichting te gaan, door een bendeleider die in de gevangenis zat. U ging naar de politie. Daar belden jullie de oplichter. Hij bedreigde jullie. De dag erna kreeg u nog berichten, van andere gevangenen, van andere telefoonnummers. U kreeg oproepen van onbekende nummers, maar beantwoordde die niet. De oplichting was voor u de impuls om Venezuela te verlaten. Op 18 februari 2020 vertrokken jullie uit Venezuela. Op 4 maart 2020 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw verzoek legt u dezelfde documenten als uw man neer. Uw eigen paspoort en identiteitskaart, het paspoort van uw man, de paspoorten van de kinderen. Foto's van jullie huis in La Moreita en afdrucken van facebook berichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man E.(...) R.(...) M.(...) S.(...) (...). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor u naar La Moreita verhuisde kende u geen problemen in Venezuela (CGVS, p. 9, punt 94). U verklaart in La Moreita verschillende problemen gekend te hebben. Die hadden voornamelijk te maken met mevrouw F.(...) C.(...). Uw vrouw bevestigt dat zij jullie, als hoofd van een overheidsinstelling, het leven moeilijk maakte en jullie verschillende financiële steunmiddelen ontzegde (CGVS, (...)7B, p. 11, punt 109). U slaagt er niet in die problemen aannemelijk te maken. Jullie leggen er verschillende inconsistente en vage verklaringen over af.

Zo verklaart u dat uw problemen begonnen in 2014, het jaar dat u verhuisde naar La Moreita (CGVS, p. 10, punt 95, 97 en 98). Tussen mei en juni 2014 nam F.(...) jullie de CLAP-beurs af (CGVS, p. 10, punten 97-98). Verder verklaart u: “Die problemen die ik heb opgenoemd gebeurden in 2014 en 2016 (CGVS, p. 11, punt 112).” Het is opmerkelijk dat u dit probleem situeert tussen mei en juni 2014, uit informatie blijkt echter dat de organisatie CLAP, pas in april 2016 werd opgericht. Bovendien plaatst uw vrouw het begin van de problemen in 2016. Zij verklaart dat zij bijna twee jaar een van de verantwoordelijken was van CLAP, tussen 2016 en 2018 (CGVS, (...)7B, p. 10, punten 97-98 & p. 11, punten 105-106) en dat de problemen met F.(...) in die periode ontstonden (CGVS, (...)7B, p. 11, punt 101). Dergelijke inconsistente en strijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven in ernstige mate.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat jullie problemen begonnen waren omdat ze “erachter gekomen” waren dat jullie “tegenstanders waren” (vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaart u hierover het volgende: “Toen begon mijn familie problemen te krijgen met de leider van de gemeenschap. De chavistas begonnen problemen te hebben met de tegenstanders, aangezien wij geen sympathisanten waren van de overheid begonnen wij ook probleem te krijgen.” (CGVS, p. 8, punt 82). Echter, later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u het volgende wanneer u gevraagd wordt waarom F.(...) jullie de voordelen van een beurs afnam: “Het waren corrupte praktijken, het geld was bestemd voor haar groep. Vaak wisselden ze zaken met andere mensen uit. Dingen die zij nodig had.” (CGVS, p. 10, punt 103). Ter bevestiging gevraagd of zij dit dan deed louter uit persoonlijk gewin beaamt u dit (CGVS, p. 10, punt 104). U gaat zelfs verder dat de problemen vervolgens ophielden nadat jullie de organisatie hadden “geïnfiltreerd” (CGVS, p. 10, punt 105-107). Het lukte uw vrouw om de positie van F.(...) in te nemen (CGVS, p. 11, punt 108). Dat u uw problemen aanvankelijk linkt aan jullie politieke overtuiging en dan vervolgens uw verklaringen wijzigt en beweert dat deze problemen begonnen waren louter omwille van corruptie bij de leidster van de organisatie die de beurzen verdeelde doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw vrouw verklaarde op de DVZ dat zij bedreigingen kregen omdat ze niet akkoord ging met de revolutie en dat jullie daardoor het land hebben moeten verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 4). Ook daarna linkt zij jullie problemen aan het feit dat jullie tegenstanders van de overheid waren (vragenlijst, CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS linkt zij jullie problemen aanvankelijk aan jullie politieke overtuiging (CGVS, p. 8, punt 77 en 78). Echter, later verklaart uw vrouw dat het eerste probleem ontstond wanneer zij werd benoemd tot “straatverantwoordelijke” in CLAP (CGVS, p. 10, punt 96). Gevraagd hoe dit conflict dan precies ontstond zegt zij dat F.(...) enkele zakken voedsel die bedield moesten worden voor zichzelf wilde houden, terwijl u deze wel wilde verdelen (CGVS, p. 11, punt 107). Dat uw vrouw eerst jullie problemen linkt aan jullie politieke overtuiging maar later, wanneer meer wordt doorgevraagd op het begin van de problemen, haar verklaringen wijzigt en blijkt dat jullie problemen louter persoonlijk van aard waren omdat uw vrouw F.(...) dwarsboomde in haar corruptiepraktijken doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Ook onderling zijn jullie verklaringen onsamenhangend. Immers geeft u zelf aan dat jullie problemen al begonnen voor uw vrouw werkzaam was bij CLAP. U verklaart over de positie van uw vrouw bij het CLAP zelfs: “[F.(...)] dacht dat mijn vrouw zou meedoen aan de corruptie. Ze wilde dat zij voor haar zou werken. Mijn vrouw werkte onder F.(...) in die organisatie. Ze dacht dat wij zo die strijd zouden stopzetten en deel zouden worden van de corruptie. Maar dat was dus een fout die zij gemaakt heeft

(CGVS, p. 11 en 12, punt 116). Jullie problemen zouden dan opgelost, of alleszins geminderd, zijn wanneer zij haar positie bij de CLAP innam (CGVS, p. 10, punt 105-107). Uw vrouw linkt het begin van de problemen, zoals eerder aangehaald, echter expliciet aan haar werkzaamheden voor de CLAP.

Ook over de positie van uw vrouw in CLAP leggen jullie strijdige verklaringen af. Gevraagd of F(...) nog steeds de leidster is verklaart u: "Nee. Mijn vrouw is erin geslaagd om die positie in te nemen. Zij werd de gemeenschapsleidster (CGVS, p. 11, punt 108)." U herhaalt dat uw vrouw een jaar leidster van CLAP was (CGVS, p. 11, punt 115). Uw vrouw legt nochtans uit dat F(...) inderdaad de gemeenschapsleidster was, en zij zelf enkel de straatverantwoordelijke, dus onder F(...). (CGVS, (...)7B, p. 10-11, punten 97-104). Nog later zegt u ook dat uw vrouw onder F(...) werkte (CGVS, p. 11, punt 116 & p. 15, punt 153).

Verder linkt u de problemen van de dieren die werden vrijgelaten, de dode dieren die werden achtergelaten aan het huis en de gestolen waterpomp niet aan F(...) (CGVS, p. 12, punten 117 & 127). Voor die zaken verdenkt u iemand anders, namelijk "een jongere die zich slecht gedroeg" (CGVS, p. 12, punten 118-119). U zegt zelfs: "Toen dat voorviel, met dat dier en dat apparaat, dat was in 2018-19, toen was [F(...)] niet langer bij de CLAP. Zij was daar toen al weg" (CGVS, p. 12-13, punt 128). U weet niet of het gebeurde omdat jullie tegenstanders waren of om andere redenen (CGVS, p. 13, punt 129). Het is opmerkelijk dat uw vrouw deze problemen wel aan F(...) linkt. Zij verklaart zelfs dat de inwoners van de gemeenschap jullie dat zijn komen zeggen (CGVS, (...)7B, p. 11, punten 110-112). Dat uw vrouw zegt dat deze incidenten te maken hebben met F(...) en dat de mensen van de gemeenschap dit jullie hebben gezegd maar u hier zelf niets over zegt, en de incidenten zelfs gewoon aan iemand anders in de gemeenschap toeschrijft, roept vragen op.

Dergelijke onsamenhangende en strijdige verklaringen van u en uw vrouw over jullie problemen doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Uit verschillende elementen blijkt overigens dat het weinig aannemelijk is dat jullie als opposanten gepercipieerd zouden worden. Uw vrouw was zelf bijna twee jaar een van de verantwoordelijken bij CLAP, een overheidsorganisatie die onder meer verantwoordelijk was voor de voedselbedeling in La Moreita. F(...) was er gemeenschapsvoorzitter (CGVS, (...)7B, p. 10, punten 97-98 & p. 11, punten 100 & 104-106). Uw vrouw werd verkozen door de bewoners van de gemeenschap om die functie uit te oefenen (CGVS, (...)7B, p. 11, punten 102-103). Van die gemeenschap zegt uw vrouw dat het allemaal chavisten zijn (CGVS, p. 12, punt 117). Dat zij verkozen werd door een gemeenschap vol chavisten en die functie tot in 2018 kon uitoefenen impliceert niet dat jullie als opposanten werden gezien of daardoor ernstige problemen kenden.

Verder blijkt dat noch u (CGVS, p. 7, punt 65) noch uw vrouw (CGVS, (...)7B, p. 7, punt 66) ooit lid waren van een politieke partij of groep. U verkondigde ook nergens uw politieke overtuiging of mening (CGVS, p. 7, punt 66). Gevraagd of u ooit uiterlijk liet blijken dat u een opposant was, antwoordt u: "Ja, nee. Ik heb dat nooit duidelijk vermeld. Zij zagen mij gewoon als tegenstander omdat ik me niet gedroeg als iemand die van het regime hield. Of iemand die in de overheid geloofde, of die deelnam aan de corruptie en die zaken (CGVS, p. 14, punt 147)." Aan de hand van dergelijke vage verklaringen kan u niet aantonen dat u als een opposant van het regime werd beschouwd. Gevraagd waarom jullie als opposanten gezien werden verklaart uw vrouw: "Het was zo dat als er verkiezingen waren of bijeenkomsten voor Chavisme dat de mensen zagen dat wij daar niet naartoe gingen of niet wilden meedoen. Zij had dat gezien, zij wist dat. Dat wij dat niet deden. Daarom heeft ze ons voor een ultimatum gesteld: als je niet gaat stemmen zorg ik ervoor dat jullie alle voordelen kwijtraken (CGVS, (...)7B, p. 12, punt 115). Zelf zegt u dat jullie wel gingen naar het stembureau en deden alsof jullie stemden (CGVS, p. 15, punt 156). U vermeldt zelf niets over vergaderingen waaraan jullie niet deelnamen waardoor jullie gezien werden als tegenstanders van het regime.

Er dient tevens nog opgemerkt te worden dat u van geen van uw problemen, namelijk het ontzeggen van overheidssteun en de diefstal van een landbouwwerktuig, enig document neerlegt. Er kan verwacht worden dat, indien jullie jullie land om deze reden ontvluchten, jullie documenten weten neer te leggen van jullie steunaanvragen en documenten aangaande de weigering van deze steun, alsook van een politieaangifte met betrekking tot de diefstal. Het feit dat jullie niets in dit verband neerleggen doet verder twijfelen aan jullie voorgehouden vluchtmotieven.

Zelfs indien geloof gehecht zou kunnen worden aan deze problemen met F(...), quod non, dient opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen dat u als gevolg van deze problemen niet kan terugkeren

naar Venezuela. U verklaart: "Problemen met de overheid heb ik nooit echt gehad. Het waren problemen met de gemeenschap. Met de instellingen die dingen zoals de CLAP controleerden. Met de overheid zelf heb ik nooit problemen gehad. Omdat ik me niet mengde in zulke dingen. Terwijl andere dat wel deden (CGVS, p. 16, punt 159)." U verklaart dat jullie problemen in La Moreita lokaal van aard waren (CGVS, p. 16, punt 164), gevraagd of diezelfde problemen zich elders zouden voordoen antwoordt u: "Ik denk het niet (CGVS, p. 16, punt 165)." Uw vrouw bevestigt dat de problemen in La Moreita allemaal te maken hadden met F.(...) en lokaal van aard waren (CGVS, (...)7B, p. 13, punten 133-134). Gevraagd of u zich terug in Valencia zou kunnen vestigen, waar u altijd heeft gewoond, antwoordt u: "In Valencia is mijn familie. Mama, oma, broers en zussen. Maar als ik daar zou terugkeren, wat zou ik dan doen? Ik kan er niet werken en ook niet studeren." (CGVS, p. 16, punt 163). Ook uw vrouw werd gevraagd naar een terugkeer naar Valencia, waar ook zij enige tijd heeft gewoond, waarop zij louter de werkgelegenheid en jullie financiële situatie voor jullie vertrek naar La Moreita aanhaalt als hinderende factor CGVS, p. 14, punt 140). Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat jullie, zelfs indien geloof gehecht zou worden aan jullie problemen, een persoonlijke vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar Venezuela.

Op 4 januari 2020 werd uw vrouw via WhatsApp opgelicht. De dader bleek een bendeleider uit de gevangenis te zijn. Jullie gingen daarvoor naar de politie en dienden een klacht in (CGVS, (...)7B, p. 9-10, punten 84-87).

Op zich gaat het hier om een crimineel feit dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Bovendien leggen u en uw vrouw over de feiten met betrekking tot de oplichting inconsistente verklaringen af. U verklaart dat de oplichter aan uw vrouw zei dat hij voor jullie reis ging betalen. Zij moest dan 170 dollar storten zodat hij naar Venezuela kon komen en jullie het geld geven (CGVS, p. 13, punt 131). Volgens uw vrouw ging dit echter over de aankoop van dollars moest zij bolivares storten om 170 dollar te kopen. Het ging bovendien om geld om het huishouden te onderhouden en om te investeren in jullie werk om kaas te maken (CGVS, (...)7B, p. 15, punt 153). U verklaart verder tot tweemaal toe dat deze oplichting gebeurde in november of december 2019. U maakt zelf een tijdslijn in dit verband: "Dat gebeurde in november, december 2019. In januari verkochten we de hoeve, en in februari kwamen we naar hier." (CGVS, p. 14, punten 144-145). Uw vrouw plaatst dit echter op 4 januari 2020 (CGVS, (...)7B, p. 9, punten 84).

Jullie slagen er ook niet in bewijzen voor te leggen van die WhatsApp-berichten. Uw vrouw zegt dat ze de berichten zou hebben gewist en van telefoon is veranderd. Erop gewezen dat van telefoon veranderen niet noodzakelijk inhoudt dat de berichten niet meer op haar Whatsapp-account staan zegt ze dat ze nooit heeft geprobeerd om te zien of de berichten nog op haar account staan (CGVS, (...)7B, p. 16, punt 163 & 167). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend en doen twifelen aan de waarachtigheid van dit vluchtmotief. Immers besloten jullie na dit incident het land te verlaten en een verzoek om internationale bescherming – in Spanje – in te dienen (CGVS (...)7B, p. 15, punt 145 en verklaring DVZ, vraag 27). Uw vrouw wist dat deze berichten bewijsmateriaal waren – zij gebruikte ze in de klacht bij de politie (CGVS (...)7B, p. 16, punt 161). Dat jullie dan geen bewijs kunnen neerleggen van die afpersing is opvallend. Dat uw vrouw bovendien, gevraagd naar dit bewijsmateriaal, louter zegt dat ze die berichten zou hebben gewist, zonder verdere uitleg, is geenszins overtuigend.

Tevens leggen jullie geen enkel document van de politie. Nochtans hebben zij de klacht aangenomen en jullie geholpen. Zij hebben naar het nummer van de oplichter gebeld om de zaak op te lossen. Ze gaven jullie verdere raad over hoe de zaak af te handelen (CGVS, p. 13 en 14 en CGVS (...)7B, p. 9). Dat u geen enkel bewijs van de politie neerleggen doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Gevraagd naar een document van die eerste klacht verklaart uw vrouw dat de politie jullie geen kopie wilde geven. "[...] Want het is zo dat als je een aanklacht indient bij een autoriteit. Dat is één grote pot nat, zij zitten onder die regering. Politie, leger. Enzovoort (CGVS, (...)7B, p. 17, punt 179)." Die verklaring van uw vrouw is niet overtuigend, het gaat om een loutere bewering die zij niet aannemelijk kan maken. Zeker gezien de politie jullie geholpen heeft.

Uw vrouw en schoonouders halen een incident aan waarbij de oorbellen van uw dochtertje op de bus gestolen werden door een gewapende man. Zij was toen vijf maanden oud (CGVS, (...)7B, p. 8, punt 79). Dit betreft een gemeenrechtelijk feit dat zich voordeed eind 2016, begin 2017 en geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U kan aan de hand van dit incident bovendien een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer niet aantonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De paspoorten van u en uw gezinsleden en de identiteitskaart van uw vrouw kunnen hoogstens jullie identiteit bewijzen. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. Uw vrouw plaatste een bericht op facebook over de oplichting waar zij slachtoffer van werd. De afdrukken die zij daarvan voorlegt hebben geen bewijswaarde gezien de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Bovendien staat hier geen naam vermeldt van u of uw vrouw en is het dus niet duidelijk wie die post heeft geplaatst. Evenmin kan worden afgeleid wanneer deze posts zouden zijn geplaatst. Er staat enkel een dag en maand, maar geen jaartal. De foto's van een huisje bevatten geen informatie die afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Samen met uw vrouw, kinderen en schoonouders (CGVS, p. 5, punt 45) leefde u van de landbouw (CGVS, p. 10, punt 95). Jullie hielden vee, u produceerde zuivelproducten (CGVS, p. 6, punt 61) en zaaien (CGVS, 20/13638, p. 8, punt 86). Samen konden jullie rondkomen (CGVS, 20/13638, p. 14, punt 149 & p. 8, punt 86). Over het algemeen kregen jullie ook voedselhulp en vanaf 2014 kreeg u een werkloosheidsuitkering (CGVS, 20/13638B, p. 14, punten 141-143 en p. 5, punt 48).

Er dient echter nog te worden opgemerkt dat jullie geen precies zicht op jullie financiële situatie bieden. Immers, zijn jullie problemen waarbij jullie financiële overheidssteun zou zijn onthouden niet geloofwaardig. Ook met betrekking tot de oplichting kunnen nog enkele zaken worden opgemerkt. Zo zegt uw vrouw dat jullie zelfs geen 10 dollar hadden om van simkaart te veranderen om zo onder de telefonische dreigementen onderuit te komen (CGVS (...)7B, p. 9, punt 86). Aan de andere kant hadden jullie wel de financiële mogelijkheden om voor iedereen paspoorten aan te schaffen zonder dat jullie reisplannen hadden (CGVS (...)7B, p. 8, 14 en 15). De prijs van een paspoort bedraagt volgens uw vrouw 400 dollar. Gevraagd of jullie dan voor al deze paspoorten 400 dollar betaalden zegt zij plots dat ze dat van haar lang geleden had aangevraagd en dat het toen maar 80 dollar was (CGVS (...)7B, p. 14 en 15). Echter is het paspoort van uw vrouw pas in september 2019 uitgegeven. Dat van uw dochter in juni 2019. Dat van uw zoon is verlengd in oktober 2019. Dat van u dateert reeds van 2016.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

U haalt geen andere problemen in Venezuela aan. Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Venezuela aantonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel

over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stukken aan haar verzoekschrift.

2.2.2. Op 18 november 2020 laat verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) een nota met opmerkingen geworden met volgende stavingstukken: de notities van het persoonlijk onderhoud van B. J. R. (stuk 1), de notities van het persoonlijk onderhoud van M. P. O. D. V. (stuk 2), de COI Focus "Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens" van 10 januari 2019 (stuk 3) en de COI Focus "Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België" van 8 november 2019 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 253 329. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nr. 249 388 van 18 februari 2021 geoordeeld als volgt:

"2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij sinds zijn verhuis naar La Moreita in 2014 problemen kende in Venezuela. Zo werd de CLAP-beurs voor eten van zijn gezin tussen mei en juni 2014 afgenomen door

F. C., gemeenschapsleidster van CLAP. Ten gevolge hiervan ontstond een conflict tussen verzoekers familie en F. C., waarbij zij steeds meer problemen kregen tussen 2014 en 2016. In 2016 begon verzoekers echtgenote zelf voor CLAP te werken en kon zij het voedsel zelf verdelen, zodat de problemen met F. C. tijdelijk waren opgelost. Verzoeker geeft ook aan dat er in 2018 en 2019 een koe en een waterpomp werden gestolen op hun hoeve. Hij benadrukt tevens dat, omdat zij niet akkoord gingen met de overheid, F. C. hen als tegenstanders zag en hen dingen begon af te nemen, ervoor begon te zorgen dat geen enkele instelling nog enige vorm van hulp bood en hen verplichtte te gaan stemmen op Maduro en lid te worden van de PSUV. Tot slot wijst verzoeker erop dat zijn echtgenote in november-december 2019 werd opgelicht via WhatsApp door iemand die in de gevangenis zat.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn verhuis naar La Moreita geen problemen kende in Venezuela en dat de problemen die verzoeker en zijn echtgenote kenden voornamelijk te maken hadden met F. C., dewelke zij evenwel niet aannemelijk weten te maken wegens verschillende inconsistente en vage verklaringen nu (1) verzoeker het probleem waarbij F. C. de CLAP-beurs van hen afneemt in mei en juni 2014 situeert, terwijl uit de informatie blijkt dat de organisatie CLAP pas in april 2016 werd opgericht en zijn vrouw het begin van hun problemen bovendien in 2016 plaatst, (2) de vaststelling dat zowel verzoeker als zijn vrouw hun problemen aanvankelijk linken aan hun politieke overtuiging om dan vervolgens te beweren dat deze problemen begonnen waren omwille van corruptie bij de leidster van de organisatie van de CLAP-beurzen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, (3) daar waar verzoeker hun problemen situeert voor de werkzaamheden van zijn vrouw bij CLAP, linkt verzoekers echtgenote het begin van de problemen echter expliciet aan haar werkzaamheden voor CLAP en (4) hoewel verzoeker de problemen van de dieren die werden vrijgelaten, de dode dieren die werden achtergelaten aan het huis en de gestolen waterpomp niet linkt aan F., verklaart zijn vrouw expliciet dat deze problemen gelinkt zijn aan F.; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn echtgenote als opposanten zouden worden gepercipieerd nu (1) verzoekers vrouw zelf bijna twee jaar één van de verantwoordelijken was bij CLAP – een overheidsorganisatie die onder meer verantwoordelijk was in La Moreita –, zij verkozen werd door de bewoners van de gemeenschap om die functie uit te oefenen, een gemeenschap waarover verzoekers echtgenote verklaart dat het allemaal chavisten zijn en uit het gegeven dat zij verkozen werd door een gemeenschap vol chavisten en die functie tot 2018 kon uitoefenen niet kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn echtgenote als opposanten werden gezien of daardoor ernstige problemen kenden en (2) verzoeker noch zijn echtgenote ooit lid waren van een politieke partij of groep, uit verzoekers vage verklaringen niet kan blijken dat hij als een opposant van het regime werd beschouwd en hij zelf, in tegenstelling tot zijn vrouw, zegt dat zij wel gingen stemmen en deden alsof zij stemden, alsook vermeldt hij – in tegenstelling tot zijn echtgenote – niets over vergaderingen waaraan zij niet deelnamen waardoor zij gezien zouden worden als tegenstanders van het regime; (iii) verzoekers geen enkel document voorleggen van hun problemen, namelijk het ontzeggen van overheidssteun en de diefstal van een landbouwwerktuig; (iv) zelfs zo geloof zou kunnen worden gehecht aan de problemen met F. – quod non – uit niets blijkt dat hij als gevolg van deze problemen niet kan terugkeren naar Venezuela aangezien hij zelf verklaart dat hij nooit echt problemen heeft gehad met de overheid, zowel verzoeker als zijn vrouw verklaren dat hun problemen in La Moreita lokaal van aard waren en uit het mogelijk gebrek aan werkgelegenheid en hun financiële situatie voor hun vertrek uit La Moreita geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid bij een terugkeer naar Venezuela; (v) wat betreft de oplichting via WhatsApp van verzoekers echtgenote moet worden opgemerkt dat dit een crimineel feit betreft dat geen verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, verzoeker en zijn echtgenote bovendien inconsistente verklaringen afleggen over de feiten met betrekking tot de oplichting, alsook omtrent het tijdstip waarop dit plaatsvond en zij bovendien geen enkele bewijzen kunnen voorleggen in dit verband; (vi) verzoekers vrouw en schoonouders een incident aanhalen waarbij de oorbellen van zijn dochtertje op de bus gestolen werden door een gewapende man, doch dit eveneens een gemeenrechtelijk feit betreft dat zich voordeed eind 2016 of begin 2017 en geen verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag en hieruit evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid en (vii) de documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. In wezen volhardt verzoeker immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt hij eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit hij blote beweringen, poneert hij een vrees voor vervolging en bekritiseert en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4. Verzoeker verklaart dat hij sinds zijn verhuis naar La Moreita verschillende problemen heeft gekend die voornamelijk te maken hadden met F. C. In de bestreden beslissing wordt evenwel pertinent geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt om deze problemen aannemelijk te maken, nu hij en zijn vrouw hierover vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen afleggen.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker heeft verklaard dat hun problemen, meer bepaald het afnemen van de CLAP-beurs door F.C., startten tussen mei en juni 2014 terwijl deze organisatie pas in april 2016 werd opgericht en ook zijn vrouw het begin van de problemen in 2016 situeert, benadrukt verzoeker in het verzoekschrift nog dat dit een onjuiste weergave is van zijn bewoordingen in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker vervolgt dat de specifieke problemen met F. C. een aanvang namen in 2016 en dat hij wel heeft aangegeven dat het gezin sinds 2014 problemen kende, doch hij hiermee niet verwees naar problemen met F. C., maar onder meer naar de heersende corruptie in Venezuela. De Raad wijst erop dat blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, verzoeker niet in concreto aantoonde dat er in casu sprake zou zijn geweest van misverstanden, dan wel een foutieve weergave van zijn verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen en of weergave van zijn verklaringen gehypothetheerd zouden zijn. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud, dan wel de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen.

Verder dient te worden benadrukt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad eerst aangeeft dat hun steunaanvraag in 2017 niet werd aanvaard (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8, nummer 82), daar waar hij vervolgens het afnemen van de CLAP-beurs door F. C. expliciet situeert tussen mei en juni 2014 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, nummers 97-98). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud geeft verzoeker aan dat de door hem genoemde problemen, waarvan het niet langer verkrijgen van die voedselbeurs het eerste was, plaatsvonden in 2014 en 2016 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11, nr. 112). Verzoeker blijkt derhalve zelf dus incoherente verklaringen af te leggen over de aanvang van hun problemen en situeert deze meermaals in 2014, terwijl de organisatie CLAP slechts in 2016 werd opgericht en ook zijn echtgenote de aanvang van hun problemen in 2016 situeert. Dat verzoeker hiermee bedoeld zou hebben op problemen ten gevolge van de heersende corruptie in Venezuela, kan allerminst worden gevolgd nu hem expliciet gevraagd werd naar het tijdstip waarop de CLAP-beurs van hen werd afgenomen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, nummers 97-98). Met de argumentatie in het verzoekschrift slaagt verzoeker er bijgevolg niet in de inconsistente en strijdige verklaringen aangaande het tijdstip van de aanvang van hun problemen te verklaren of te herstellen.

Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker en zijn vrouw hun problemen eerst aan hun politieke overtuigingen koppelen om dan vervolgens hun verklaringen te wijzigen en te stellen dat de problemen louter persoonlijk van aard waren omdat verzoekers vrouw F. C. dwarsboomde in haar corruptiepraktijken, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat de vermeende loyaliteit aan de overheid en de corruptie binnen de CLAP verbonden zijn met elkaar en deze elementen elkaar overlappen zodat er geen tegenstrijdigheid in hun verklaringen valt op te merken. Verzoeker verduidelijkt dat de problemen met F. C. startten omdat zijn gezin zich niet opstelde als (actieve) sympathisanten van haar en de overheid, dat corruptie schering en inslag was binnen CLAP en dat F. C. beducht was voor mogelijke tegenstanders. Doordat F. C. zijn vrouw als tegenstander zag, werden zij derhalve gezien als "tegenstanders", aldus verzoeker. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hun problemen begonnen waren omdat ze "erachter gekomen" waren dat hij en zijn vrouw "tegenstanders waren" (administratief dossier, vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker in eerste instantie bovendien als volgt: "Toen begon mijn familie problemen te krijgen met de leider van de gemeenschap. De chavistas begonnen problemen te hebben met de tegenstanders, aangezien wij geen sympathisanten waren van de overheid begonnen wij ook probleem te krijgen." (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8, nummer 82). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker, wanneer hem gevraagd wordt waarom F. hen de voordelen van een beurs afnam, nochtans als volgt: "Het waren corrupte praktijken, het geld was bestemd voor haar groep. Vaak wisselden ze zaken met andere mensen uit. Dingen die zij nodig had." (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, nummer 103). Ter bevestiging gevraagd of zij dit dan deed louter uit persoonlijk gewin beaamt verzoeker dit (ibid., nummer 104). Ook verzoekers echtgenote verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken heel uitdrukkelijk dat zij bedreigingen kreeg omdat zij niet akkoord ging met de revolutie en zij daardoor het land hebben moeten verlaten (administratief dossier, stuk 9b, vragenlijst DVZ verzoekers echtgenote, vraag 3.4.). Ook later linkt zij de problemen van verzoeker en haarzelf duidelijk aan hun politieke overtuiging (ibid., vraag 3.5.). Verzoekers echtgenote verklaart op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder initieel eveneens dat hun problemen gelinkt zijn aan hun politieke overtuiging (administratief dossier, stuk 4b, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekers vrouw, p. 8, nummers 77 en 78) om later haar verklaringen te wijzigen dat de problemen van louter persoonlijke aard waren omdat zij F. C. dwarsboomde (ibid., p. 11, nummer 107). Deze inconsistente verklaringen doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker en zijn vrouw voorgehouden problemen.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voorts nog dat zijn vrouw als een "voorbeeld" werd gezien en in die zin een gemeenschapsleidster werd voor een beperkt deel van de gemeenschap dat zich verzette tegen de praktijken van corruptie. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker met deze argumentatie in het verzoekschrift er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw aangaande haar positie binnen CLAP toe te dichten nu dit een loutere post factum-verklaring betreft die geen steun vindt in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens de administratieve procedure en die aldus na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Verzoeker verklaart immers wel degelijk dat zijn vrouw erin geslaagd zou zijn om de positie van F. C. in te nemen en zo gemeenschapsleidster werd gedurende één jaar (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11, nummers 108 en 115) en brengt daarbij geenszins de nuancering aan dat zij door het opnemen van een voorbeeldfunctie gezien werd als een gemeenschapsleidster door een deel van de gemeenschap. De vaststelling dat verzoekers echtgenote daarentegen uitdrukkelijk verklaart dat zij enkel straatverantwoordelijke was onder leiding van F. C. (administratief dossier, stuk 4b, persoonlijk onderhoud CGVS verzoekers vrouw, p. 10-11) doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij benadrukt in dit verband dat hij tijdens dit persoonlijk onderhoud niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman, dat hij de taal niet spreekt en dat hij volledig afhankelijk was van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij meent derhalve dat de controle op de manier waarop dit gesprek verlopen is (nagenoeg) onbestaande is. Verzoeker merkt eveneens op dat hem gevraagd werd om kort te antwoorden. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden

op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas zou hebben vermeld op een coherente en eenduidige wijze. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Spaans en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoekers boude argumentatie in het verzoekschrift dat niet kan worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij zelf aangeeft dat de interviewer zelf heel goed Spaans sprak (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van dit persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De afwezigheid van een advocaat tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wijzigt hieraan niets. Er is immers geen enkele wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun persoonlijk onderhoud te laten bijstaan door een advocaat. Daarenboven dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging niet enkel steunt op inconsistenties tussen zijn opeenvolgende verklaringen, maar tevens (en veelal) op tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen enerzijds en deze van zijn echtgenote anderzijds, vaagheden in zijn verklaringen en een gebrek aan bewijsstukken van de door hen voorgehouden problemen.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanstuurt op het feit dat hij en zijn echtgenote als opposanten worden gepercipieerd, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt:

“Uit verschillende elementen blijkt overigens dat het weinig aannemelijk is dat jullie als opposanten gepercipieerd zouden worden. Uw vrouw was zelf bijna twee jaar een van de verantwoordelijken bij CLAP, een overheidsorganisatie die onder meer verantwoordelijk was voor de voedselbedeling in La Moreita. F.(...) was er gemeenschapshoofd (CGVS, (...)7B, p. 10, punten 97-98 & p. 11, punten 100 & 104-106). Uw vrouw werd verkozen door de bewoners van de gemeenschap om die functie uit te oefenen (CGVS, (...)7B, p. 11, punten 102-103). Van die gemeenschap zegt uw vrouw dat het allemaal chavisten zijn (CGVS, p. 12, punt 117). Dat zij verkozen werd door een gemeenschap vol chavisten en die functie tot in 2018 kon uitoefenen impliceert niet dat jullie als opposanten werden gezien of daardoor ernstige problemen kenden.

Verder blijkt dat noch u (CGVS, p. 7, punt 65) noch uw vrouw (CGVS, (...)7B, p. 7, punt 66) ooit lid waren van een politieke partij of groep. U verkondigde ook nergens uw politieke overtuiging of mening (CGVS, p. 7, punt 66). Gevraagd of u ooit uiterlijk liet blijken dat u een opposant was, antwoordt u: “Ja, nee. Ik heb dat nooit duidelijk vermeld. Zij zagen mij gewoon als tegenstander omdat ik me niet gedroeg als iemand die van het regime hield. Of iemand die in de overheid geloofde, of die deelnam aan de corruptie en die zaken (CGVS, p. 14, punt 147).” Aan de hand van dergelijke vage verklaringen kan u niet aantonen dat u als een opposant van het regime werd beschouwd. Gevraagd waarom jullie als opposanten gezien werden verklaart uw vrouw: “Het was zo dat als er verkiezingen waren of bijeenkomsten voor Chavisme dat de mensen zagen dat wij daar niet naartoe gingen of niet wilden meedoen. Zij had dat gezien, zij wist dat. Dat wij dat niet deden. Daarom heeft ze ons voor een ultimatum gesteld: als je niet gaat stemmen zorg ik ervoor dat jullie alle voordelen kwijtraken (CGVS, (...)7B, p. 12, punt 115). Zelf zegt u dat jullie wel gingen naar het stembureau en deden alsof jullie stemden (CGVS, p. 15, punt 156). U vermeldt zelf niets over vergaderingen waaraan jullie niet deelnamen waardoor jullie gezien werden als tegenstanders van het regime.” Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoekers Venezuela hebben verlaten met hun eigen paspoort, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat de Venezolaanse autoriteiten verzoeker noch zijn vrouw zullen viseren bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Tot slot considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat noch verzoeker noch zijn echtgenote enig bewijs van hun problemen voorleggen, meer bepaald het ontzeggen van staatssteun en de diefstal, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing die op generlei wijze in concreto worden weerlegd in het verzoekschrift, dient aldus te worden besloten dat verzoekers verklaring als zouden hij en zijn echtgenote problemen hebben gekend omwille van een vete met F. C. niet geloofwaardig zijn.

2.3.2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt voorts terecht als volgt: “Zelfs indien geloof gehecht zou kunnen worden aan deze problemen met F.(...), quod non, dient opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen dat u als gevolg van deze problemen niet kan terugkeren naar Venezuela. U verklaart: “Problemen met de overheid heb ik nooit echt gehad. Het waren problemen met de gemeenschap. Met de instellingen die dingen zoals de CLAP controleerden. Met de overheid zelf heb ik nooit problemen gehad. Omdat ik me niet mengde in zulke dingen. Terwijl andere dat wel deden (CGVS, p. 16, punt 159).” U verklaart dat jullie problemen in La Moreita lokaal van aard waren (CGVS, p. 16, punt 164), gevraagd of diezelfde problemen zich elders zouden voordoen antwoordt u: “Ik denk het niet (CGVS, p. 16, punt 165).” Uw vrouw bevestigt dat de problemen in La Moreita allemaal te maken hadden met F.(...) en lokaal van aard waren (CGVS, (...)7B, p. 13, punten 133-134). Gevraagd of u zich terug in Valencia zou kunnen vestigen, waar u altijd heeft gewoond, antwoordt u: “In Valencia is mijn familie. Mama, oma, broers en zussen. Maar als ik daar zou terugkeren, wat zou ik dan doen? Ik kan er niet werken en ook niet studeren.” (CGVS, p. 16, punt 163). Ook uw vrouw werd gevraagd naar een terugkeer naar Valencia, waar ook zij enige tijd heeft gewoond, waarop zij louter de werkgelegenheid en jullie financiële situatie voor jullie vertrek naar La Moreita aanhaalt als hinderende factor CGVS, p. 14, punt 140). Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat jullie, zelfs indien geloof gehecht zou worden aan jullie problemen, een persoonlijke vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar Venezuela.”

Door in het verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar hun financiële situatie en het feit dat zij de hoeve hebben verkocht, brengt verzoeker geen enkel valabel argument aan om voormelde vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Te meer nu blijkt dat hij doorheen zijn verklaringen geen zicht biedt op hun financiële situatie (infra).

2.3.2.6. Verzoeker verwijst voorts naar de oplichting via WhatsApp waarvan zijn vrouw slachtoffer is geworden.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing pertinent gesteld als volgt:

“Op 4 januari 2020 werd uw vrouw via WhatsApp opgelicht. De dader bleek een bendeleider uit de gevangenis te zijn. Jullie gingen daarvoor naar de politie en dienden een klacht in (CGVS, (...)7B, p. 9-10, punten 84-87). Op zich gaat het hier om een crimineel feit dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Bovendien leggen u en uw vrouw over de feiten met betrekking tot de oplichting inconsistente verklaringen af. U verklaart dat de oplichter aan uw vrouw zei dat hij voor jullie reis ging betalen. Zij moest dan 170 dollar storten zodat hij naar Venezuela kon komen en jullie het geld geven (CGVS, p. 13, punt 131). Volgens uw vrouw ging dit echter over de aankoop van dollars moest zij bolivares storten om 170 dollar te kopen. Het ging bovendien om geld om het huishouden te onderhouden en om te investeren in jullie werk om kaas te maken (CGVS, (...)7B, p. 15, punt 153). U verklaart verder tot tweemaal toe dat deze oplichting gebeurde in november of december 2019. U maakt zelf een tijdslijn in dit verband: “Dat gebeurde in november, december 2019. In januari verkochten we de hoeve, en in februari kwamen we naar hier.” (CGVS, p. 14, punten 144-145). Uw vrouw plaatst dit echter op 4 januari 2020 (CGVS, (...)7B, p. 9, punten 84).

Jullie slagen er ook niet in bewijzen voor te leggen van die WhatsApp-berichten. Uw vrouw zegt dat ze de berichten zou hebben gewist en van telefoon is veranderd. Erop gewezen dat van telefoon veranderen niet noodzakelijk inhoudt dat de berichten niet meer op haar Whatsapp-account staan zegt ze dat ze nooit heeft geprobeerd om te zien of de berichten nog op haar account staan (CGVS, (...)7B, p. 16, punt 163 & 167). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend en doen twifelen aan de waarachtigheid van dit vluchtmotief. Immers besloten jullie na dit incident het land te verlaten en een verzoek om internationale bescherming – in Spanje – in te dienen (CGVS (...)7B, p. 15, punt 145 en verklaring DVZ, vraag 27). Uw vrouw wist dat deze berichten bewijsmateriaal waren – zij gebruikte ze in de klacht bij de politie (CGVS (...)7B, p. 16, punt 161). Dat jullie dan geen bewijs kunnen neerleggen van die afpersing is opvallend. Dat uw vrouw bovendien, gevraagd naar dit bewijsmateriaal, louter zegt dat ze die berichten zou hebben gewist, zonder verdere uitleg, is geenszins overtuigend.

Tevens leggen jullie geen enkel document van de politie. Nochtans hebben zij de klacht aangenomen en jullie geholpen. Zij hebben naar het nummer van de oplichter gebeld om de zaak op te lossen. Ze

gaven jullie verdere raad over hoe de zaak af te handelen (CGVS, p. 13 en 14 en CGVS (...)7B, p. 9). Dat u geen enkel bewijs van de politie neerleggen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Gevraagd naar een document van die eerste klacht verklaart uw vrouw dat de politie jullie geen kopie wilde geven. "[...] Want het is zo dat als je een aanklacht indient bij een autoriteit. Dat is één grote pot nat, zij zitten onder die regering. Politie, leger. Enzovoort (CGVS, (...)7B, p. 17, punt 179)." Die verklaring van uw vrouw is niet overtuigend, het gaat om een loutere bewering die zij niet aannemelijk kan maken. Zeker gezien de politie jullie geholpen heeft."

Zo verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat dit incident laat zien dat de Venezolaanse overheid niet in staat is de nodige rechtsbescherming aan zijn gezin te bieden, dat hun klacht bij de politie zonder gevolg bleef en een tweede klacht zelfs niet werd genoteerd, dient te worden benadrukt dat verzoeker en zijn echtgenote geen enkel begin van bewijs voorleggen van de politiekeklacht die zij zouden hebben ingediend. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen daarentegen dat de politie hen wel geholpen heeft door het nummer van de oplichter op te bellen en hun raad te geven hoe de zaak verder af te handelen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13, nummer 132).

2.3.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat daar waar zijn vrouw en schoonouders een incident aanhalen waarbij de oorbellen van zijn dochtertje op de bus gestolen werden door een gewapende man, dit een gemeenrechtelijk feit betreft dat zich voordeed eind 2016 of begin 2017 en geen verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag en hieruit evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift laat opmerken dat hij en zijn vrouw door hun vlucht uit Venezuela als tegenstanders van het regime zullen worden beschouwd, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in zijn nota met opmerkingen op goede gronden overweegt als volgt: "(...) dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage bij onderhavige nota wordt gevoegd (bijlagen 3-4), niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat verzoekende partijen bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zullen worden over hun activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant werden beschouwd, of waarvan wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij een dergelijk profiel hebben. Evenmin blijkt uit hun verklaringen dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat (I) zij, behalve de ongeloofwaardig bevonden problemen met een lokale gemeenschapsleider van CLAP, voor hun vertrek nooit problemen hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (...)7, p. 16); (II) tweede verzoekende partij gedurende bijna twee jaar werkzaam was bij CLAP, een overheidsorganisatie die onder meer verantwoordelijk was voor de voedselbedeling in hun woonplaats La Moreita; (III) zij nooit lid waren van een politieke partij of groep; en (IV) zij Venezuela legaal gebruik

makend van hun eigen paspoort hebben verlaten (zie verklaring DVZ (...)7, vragen 31-32). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten verzoekende partijen niet zullen viseren bij een terugkeer naar hun land van herkomst.”

2.3.2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.”

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 253 329. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nr. 249 388 van 18 februari 2021 geoordeeld als volgt:

“2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.3.2. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband verwijst naar “de actuele gekende veiligheidssituatie in Venezuela”, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker aangaande zijn socio-economische situatie nog aanvoert dat zij hun hoeve dienden te verkopen en hij geen middelen van bestaan heeft, dient te worden benadrukt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen zicht biedt op hun financiële situatie. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt:

“(…) Samen met uw vrouw, kinderen en schoonouders (CGVS, p. 5, punt 45) leefde u van de landbouw (CGVS, p. 10, punt 95). Jullie hielden vee, u produceerde zuivelproducten (CGVS, p. 6, punt 61) en zaaien (CGVS, (...)8, p. 8, punt 86). Samen konden jullie rondkomen (CGVS, (...)8, p. 14, punt 149 & p. 8, punt 86). Over het algemeen kregen jullie ook voedselhulp en vanaf 2014 kreeg u een werkloosheidsuitkering (CGVS, (...)8B, p. 14, punten 141-143 en p. 5, punt 48).

Er dient echter nog te worden opgemerkt dat jullie geen precies zicht op jullie financiële situatie bieden. Immers, zijn jullie problemen waarbij jullie financiële overheidssteun zou zijn onthouden niet geloofwaardig. Ook met betrekking tot de oplichting kunnen nog enkele zaken worden opgemerkt. Zo zegt uw vrouw dat jullie zelfs geen 10 dollar hadden om van simkaart te veranderen om zo onder de telefonische dreigementen onderuit te komen (CGVS (...)7B, p. 9, punt 86). Aan de andere kant hadden jullie wel de financiële mogelijkheden om voor iedereen paspoorten aan te schaffen zonder dat jullie reisplannen hadden (CGVS (...)7B, p. 8, 14 en 15). De prijs van een paspoort bedraagt volgens uw vrouw 400 dollar. Gevraagd of jullie dan voor al deze paspoorten 400 dollar betaalden zegt zij plots dat ze dat van haar lang geleden had aangevraagd en dat het toen maar 80 dollar was (CGVS (...)7B, p. 14 en 15). Echter is het paspoort van uw vrouw pas in september 2019 uitgegeven. Dat van uw dochter in juni 2019. Dat van uw zoon is verlengd in oktober 2019. Dat van u dateert reeds van 2016. (...)”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds aangegeven dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivos die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020" blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoeker is evenwel niet afkomstig van één van deze deelstaten.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker, samen met zijn echtgenote en schoonouders in La Moreita, op het platteland van de stad San Carlos, in de deelstaat Cojedes verbleef sinds 2013 tot aan zijn vertrek uit Venezuela (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5). Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Cojedes actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds uitgebreid toegelicht.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoering werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven

uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET